

VERSEK

2019. augusztus 20., Szent István napja

(1) Murányi László bevezetője

Legalább ma, legalább ezen a szent napon gondoljunk arra, hogy - szent földön állunk. A Kárpát-medencében állunk, ahol a rómaiak, a hunok, a szarmaták, a longobárdok, az avarok, a szlávok területfoglaló kísérletei rendre mind elbuktak. E népek, törzsek, laza szövetségek - tovább álltak, szétszóródtak a szélrózsa minden irányába. Eltűnt nevüket csak a történelemkönyvek őrzik. De mi itt vagyunk. Ha csonkán, ha fogyón is de - itt vagyunk. Sajnos legalább annyi ellenséggel körül véve, mint kalandozásaink vagy honfoglalásunk közben. Géza nagyfejedelem az akkor laza törzsszövetséget fogta össze, erős kézzel, hogy azután fiának jusson a legnagyobb történelmi feladat, amit ember elérhet: az államalapítás Istentől kapott joga. Igen, neki, Vajknak, a pogánynak jutott a jóság, bölcsesség, az erő, kinél nagyobbbat nem szültek hosszú századok, aki - a keresztségben a Stefanus, István nevet elnyervén - atyja Géza halála után belevágott a hatalmas feladatba.

Tűz Tamás - pap-költő, író 75 évet élt, 1992-ben szülővárosában Győrben temették el.

Irodalmi lapok, folyóiratok már 20 éves korában közölték verseit, írásait.

A II. világháború után kemény, orosz fogságba került 3 évig, ahol tábori pap. Szabadulva ismét lelkeszi szolgálatot végez több helyütt, majd az "56-os forradalom és szabadságharc" után Amerikába emigrál, ahol több, mint két évtizedig jelentős irodalomszervező munkát végez. 20 kötetes szerző.

Győr város Díszpolgára.

TŰZ TAMÁS

Szent István király

Jól megjelölte ezt az ezredévet:

keresztel írta rá kemény nevét,
mint halhatatlan győzelmi ék.

Alapkő lett, de kőnél súlyosabban
vetette el az épülő falakban
toronyszökentő, férfias hitét.

Amint alázatát mindegyre inkább
úrrá emeli roppant erején,
a bércre hág s egy országon tekint át,
hol hajnalpírban reszket még a fény.
Komor felhőkből bomlik ki a kék ég

s virrasztva várja népe ébredését
a századok szélfúttá reggelén.

Nem tétován, de biztos mozdulattal
lendül előre tervező keze,
míg port kavar és szilaj kedvvel nyargal
a forró puszták zendülő szele.

Bölcs szemmel néz a fényes távlatokba
s pillantásával féltőn átkarolja
a frissen szántott szűzi földeket.

Kegyessé jobbával törvényt ír, keményet,
hogyan megkösse a rónák vad porát,
szőlő teremjen és kenyér, fehérebb
s hogyan mindenki meglegye otthonát.
Áldott szigor, rendet hozó szelídség!
Arany szív, mely eltékozzolja kincsét,
hogyan új szívekben ragyogjon tovább!

Hát róla zengjen most a lelkes ének!
Uram, téged dicsérünk általa,
mert ő volt a te választott edényed,
apostolod; híved s a föld sava.
És ő volt ama bibliai sáfár;
kire be jó, hogyan éppen rátaláltál,
midőn megvirradt napunk hajnala!

Elmondta: Murányi László előadó, újságíró

(2) Vers

RATKÓ JÓZSEF **István imája**

Jó reggelt, Isten! - Inkább jó napot!
Világ födelét fölnyitottad immár,
s fényed özönlik, nyitnak csodáid is –
szellő bókol, madár ujjongva szólal,
minden teremtettt lélek, lelkes állat,
a millió fű mind s külön-külön,
az érzéketlen kő is megragyog.
Édességét, jó ízeit a létnek
hatalmas karral terjesztetd közöttünk.
Dicséret érte! – Emberről nyugodt vagy?
Törődsz velünk. – Három halál ma is.
Kettő rajtam – s a harmadik tiéd.
S vajh, szerte mennyi – számon tartod-e?
Be sok halált ítéltem a nevedben –
Be sok halállal intettél pedig!
A hit vezérelt, nem Te – már tudom;
s az én bűnöm, hogyan nem értettelek. –
Zúgó zápornak Te ki utat osztasz,
hogyan gyenge fűnek jövését kihozza –
engem eképpen miért nem segítesz?
Vagy bűneimmel kötöttél magadhoz?
Rám nehezedtél, utaim elálltad!
Jóságomat is megtorlod, Uram!
Te, aki látást követelsz a vaktól,
s a lába-vesztett embertől, hogyan járjon,
s imára fogja kezét a kezetlen,

Uram, ne kérd azt, ami lehetetlen!
Aki most tanul, tanúnak ne hívd!
A hit, ha vak, akkor csak bajt okoz!
Rosszul mérted fel, Uram, az én erőmet!
Málhádat tovább nem tudom cipelni.
Nincsenek immár csak halottaim! –
Lenni nem kezdett s véghetetlen Úr, ki
markoddal megmérész minden vizeket
s araszoddal az egeket beéred,
ki haragodnak egy leheletével
világot fújsz el, csillagot kioltasz,
s föld megindul, hegyek hanyatlanak
egy intésedre, Uram – égis érő
s hatalmaskodó népeket elejtesz,
míg virágoznak választottaid –
vigyázz reánk, hogyan álljunk meg a hitben;
segíteni ne vesztegelj nekünk,
s hogyan el ne esnének, óvjad lábainkat!
Tanítsd meg, akik ellenünk uszulnak
és földeinket elcsipegetik
és sóvárognak falvaink iránt
és kiirtanák szülötte-szavunkat,
hogyan dicsérni Tégedet ne tudjunk,
és minden módon ártani akarnak,
tanítsd meg őket, Uram, haragodra!
S intsd meg, akik a szent munkát segítik

s hitre hajtott népedet pásztorolják –
örök hálát hogy tőled várjanak – mert
igen gőgösek immár, mintha ők
adták volna e földet is alánk!
Juttasd eszükbe, ki vagy Te, Uram,

s kicsodák ők! És tedd, hogy ne legyünk
gyalázatja a szomszéd nemzeteknek,
ne legyünk csúfja és játékai,
s messzire való maradékaink
rút járom alá ne vettessenek! Ámen.

Elmondta: Csabai János színművész, rendező
